

BRÁNA

měsíčník sboru Českobratrské církve evangelické
v Praze-Braníku

XXIV. ročník

číslo 1/leden 2018

Dorost sladce...

VÍTEJTE!

PRAVIDELNÝ SBOROVÝ PROGRAM

- Neděle** 9.30 bohoslužby
(1. neděli v měsíci rodinné, 3. neděli sv. Večeře Páně)
14.00 bohoslužby „Pražské společenství Kristovo“
17.00 Křesťané evangelické víry (v ukrajinštině)
- Úterý** 7.30 modlitební setkání
8.00 společné čtení (L. Heryán: Exotem na této zemi)
- Středa** 17.00 práce na zahradě
18.00 biblická hodina
- Čtvrtek** 18.30 mládež
- Pátek** 15.30 dorost
- Sobota** 12–18 společenství EXIT – pomoc lidem bez domova
(1. a 3. sobota v měsíci)

DALŠÍ INFORMACE

na předposlední straně časopisu

Obsah

Vítejte	2	Vyloučit ze sboru	13
Na úvod	3	IDOS v mobilu	13
(úvodník a „sazeč promluvil“)		je skvělá věc	
Novoroční promluva	4	Sprejeři	16
synodního seniora		Kristova církev je... ..	18
Vánoční blues	6	anebo snad není?	
aneb vánočná hra		Pozvánky	18
Rozhovor s Petrem Vadúrou	9	Kontaktní informace	19
Rozhovor s neznámou	11	Tiráž	19
Nejslavnější narozeniny	12		
v dějinách lidstva			

NA POČÁTKU BUDE SLOVO...

Úvodník

Milé sestry, milí bratři, milí přátelé,
vítáme vás v novém roce 2018.

Přejeme vám, aby to byl rok dobrý, který vám přinese zdraví, radost, spokojenost, dobré přátele.

A také vlídnost, se kterou přijmete tuto mírně pozměněnou Bránu, kterou dostanete v jinou dobu, než jste zvyklí. Pokusíme se ji vydávat první neděli v měsíci, tak, aby lednová Brána vás provázela měsícem lednem, únorová měsícem únorem... To ovšem také znamená, že příspěvky budeme potřebovat již koncem předchozího měsíce, děkujeme. ☺

Děkujeme vám, kteří jste nám v minulém roce posílali své články a fotografie. Prosíme vás, a spolu s vámi i ostatní členy a přátele sboru, abyste na nás nezapomněli ani v roce letošním. Těšíme se na vaši spolupráci.

redakce Brány

Sazeč promluvil

Rozmilé čtenářstvo,

již od října 2013, kdy jsem převzal sazbu Brány, uvažuji o jejím redesignu.

Protože jsem tehdy nevstoupil rovnýma nohama do nového ročníku, zachoval jsem z původní sazby téměř vše, jen jsem se snažil, aby časopisu nebylo co vytknout po typografické stránce. Přesto jsem již tenkrát toužil změnit některé technické náležitosti; v řadě první to byla volba fontu – hlavní text Brány byl tištěn bezserifovým písmem a nadpisy serifovým – na monitoru to nevádí, ale v běžném tisku je tomu naopak; doufám, že vám „patky“ nového fontu povedou oči k obsahu lépe, než se to dařilo bezpatkovému fontu Calibri.

Teď ještě ten obsah... můžete se na něm podílet – pište, fotte a včas dodávejte redakční radě.

Váš MFP

P. S.: Pěkně prosím o zpětnou vazbu – sem tam nějaká ta muška vletí, rád bych je s Vaší ctěnou pomocí vychytil. ☺

NOVOROČNÍ PROMLUVA

synodního seniora

Otevírá se před námi rok mnoha výročí. Většina z nich se týká naší země a naší svobody. Svobodu jsme získali před sto lety, vznikem Československa, a také samozřejmě tím, že skončila první světová válka. A v následujícím století jsme o svobodu přicházeli, a zase ji nacházeli. Takové Československé ztráty a nálezy. A ta osmičková výročí – 1918, 1948, 1968 budou letos kulatá a budeme si je připomínat.

Jak na ty ztráty a nálezy svobody v uplynulých sto letech můžeme na prahu roku 2018 reagovat?

Různě. Třeba tak, že si ty události budeme připomínat. Nevím, zda existuje nějaká evidence, kolik je u nás v Čechách, na Moravě a ve Slezsku pomníků padlým v 1. světové válce. Mužům, kteří opustili své domovy a už se navrátili ke svým rodinám, nevrátili se k tomu co – jak se domnívali – na krátký čas opustili. A tak by bylo hezké, kdybychom se i v malých obcích některý říjnový či listopadový podvečer sešli u těch pomníků a památníků. A připomněli si ty, kdo v první válce zemřeli. Třeba jen tím, že nahlas a řádně přečteme jejich jména, poděkujeme jim, a třeba zazpíváme hymnu, jen tak, jak umíme.

Na ty ztráty a nálezy svobody také můžeme reagovat tak, že si jí budeme vážit. Já vím, snadno se to řekne. Kolikrát mé generaci bylo vštěpováno, jak si čeho máme vážit, až jsme toho měli plné zuby a dělali si z toho legraci.

Jenže, nějak to jít prostě musí, svobody si vážit. Třeba tím, že si budeme připomínat, jaké to je žít bez svobody. Tak nějak divně. Sotva na půl plynu. S pocitem marnosti, co vše by mohlo vykvést do krásy, kdyby bylo dost světla a naděje. S trpkým pocitem nevyužitých darů a zmařených možností.

Někdy přemýšlím, jak asi vypadá člověk, který si svobody váží. Je možné to na něm nějak poznat? Projevuje se jinak, než ten, kdo si svobody neváží? Při troše dobré vůle to poznat je. Myslím, že to může být souhrn zdánlivě drobných věcí. Kterých? Třeba těchto:

Takový člověk je schopen se na druhého člověka usmát. Jen tak. V obchodě ve strkanici u pultu se zeleninou, na ulici, nebo přes sklo auta na ucpané dálnici.

Je schopen se omluvit a přiznat chybu.

A ze slov takového člověka, který si svobody váží, je patrné, že je na světě prostě rád. Že je šťastný, že tady stále ještě smí být, považte už tolik dní a nocí, a stále se smí ráno se probouzet, a snídat, a mluvit, a slyšet, a dívat se, a večer

uléhat ke spánku. A že je občas nemocný a někdy ho věci štvou, to k životu patří. A přeje druhým, aby byli také takhle šťastní.

A zároveň na jeho reakcích vidíte neklid, když je někdo ponižován, a tak vlastně okrádán o svobodu, a nebojí se to dát najevo, že mu to vadí, ať je vzdělaný nebo nevzdělaný, mladý nebo starý.

Milí spoluobčané, myslím, že se máme dobře.

Prosím, konstatování, že se máme dobře, neznamená, že nejsou problémy. Jistěže jsou. Život bez problémů neexistuje.

Ale jedte po naší krásné zemi, dívejte se na opravená města, krásné ulice, fungující infrastrukturu, mladé i staré lidi, všimněte si, jakými auty jezdíme, kam všude za hrance nás vozí na dovolenou.

Slyšme a chtějme slyšet, jaké bohatství máme v tolika lidech, kteří pomáhají druhým, podporujeme pracovníky sociálních služeb a zdravotnictví, občanských sdružení, obdivujeme sestry a lékaře, podporujeme učitele, važme si armády, važme si demokracie, která má v sobě pohyb a děj, čin, není to stav, který zabalíme do krabice s tím, že se o něj nemusíme starat.

Na těchto základech vyrůstá naše bohatství. Na základech respektu k druhému, a na nasazení pro dobrý život svůj, i dobrý život druhých.

Je to spojeno s tím, nebýt lhostejný. Zlo, které krade naši svobodu, totiž potřebuje lidi, kteří sice vedou slušný život, ale jsou lhostejní.

Neříkám, že to je jednoduché. Ale právě dějiny ztrát a nálezů svobody nás mohou inspirovat. Martin Niemöller byl v první světové válce kapitánem ponorky německé armády. Po válce se stal evangelickým farářem a podporoval ideologii fašismu. V polovině třicátých poznal svůj hrozný omyl. A přiznal jej. A začal aktivně bojovat proti Hitlerovi a fašismu. Byl zatčen, několik let vězněn. Konec války přežil.

On řekl slova, která byla od té doby mnohokrát aktualizována do té či oné situace. I my si je, každý sám, můžeme aktualizovat.

*Když přišli nacisté pro komunisty, mlčel jsem – nebyl jsem přece komunista.
Když zavírali sociální demokraty, mlčel jsem – nebyl jsem přece sociální demokrat.*

Když přišli pro odboráře, mlčel jsem – nebyl jsem přece odborář.

Když přišli pro mě, nebyl už nikdo, kdo by se mohl ozvat.

Milí přátelé, přeji každému z nás, abychom zůstali v roce 2018 svobodní. A pokud nám bude jakkoli těžko, aby v našem okolí zůstal někdo, kdo se nás zastane. Ať Bůh žehná naši touze žít spolu, navzájem, svobodně.

Daniel Ženatý

VÁNOČNÍ BLUES

Podle hry Michala Kitty upravili Lída Holá, Jaroslav F. Pechar a Tomáš Bedrník

Když se řekne blues, někdo si vzpomene na písně B. B. Kinga, další na onen nešťastný „šlapák zelí“ z tanečních a někomu se třeba vybaví atmosféra bluesových barů ve filmech, kde hlavní hrdina utápí své trápení ve sklence s whisky. Zpravidla ale s blues nemíváme spojené nic moc veselého, či snad vánočního.

Celá hra rozebrala píseň 26 ze zpěvníku Svítá zasazenou do adventu. Tíhu témat jednotlivých slok odlehčoval humor a roztomilé výkony dětských herců. Úsměvná řešení problémů, často příliš vážného světa dospělých, dětmi odlehčovala náladu celého představení spolu s barvami scén. Každá scénka, zastupující sloku, totiž měla vlastní barvu a výsledná hra barev zjemňovala bolavá témata jednotlivých scének.

Opravdu velmi krátké 😊 shrnutí děje hry

PROLOG – PŘEDVÁNOČNÍ PŘÍPRAVY DOROSTU.

Děti místo nácviku koled raději chtějí jedinou písničku ze zpěvníku, přestože její text nepatří k nejveselejším. Děti tedy dostanou za úkol pomoci těm, o kterých se v písni zpívá.

1. SLOKA: *Byl tu s náma jeden bráška a měl s sebou nákej splín a pořád smutně koukal, asi něco chybělo mu, náká náruč, jo náká náruč, nákej klín.*

Co že to splín vlastně je? Google přeci ví všechno! A statistiky taky nelžou, splín je zcela normální, tak si z toho nedělejme hlavu..

2. SLOKA: *Byla tady taky holka, jen tak trochu praštěná a pořád chtěla chlapa, že prej bez něj připadá si jak brambora, jó, jak brambora maštěná.*

Na masťotu pomůže šampon, slečno. Žádné strachy! A kdybyste se praštila, tady máte helmu...

3. SLOKA: *Byl tu s náma taky děda, život ho, prej, votrávil a pořád jenom fňukal, bejt tak ještě jednou mladej, všechno bych to, jo, všechno bych to napravil.*

Dědo, než věda přijde na něco lepšího, vezměte si tady Pangamin. Prý omlazuje...

4. SLOKA: *Byla tady taky bába, stará jako tenhle svět a pořád jenom čekala šesta-dvacátýho vnuka, zatím je jich, jo zatím je jich dvacet pět.*

Vaše mladá jistě bude mít alespoň dvojčata, tedy pokud to nebyla jen velká večeře...

5. SLOKA: *Byl tu s náma taky chlápek, ruce jako lopaty a pořád jenom zuřil, že se mu vod jistý doby lepší smůla, jo, lepší smůla na paty.*

Na smůlu je prý dobrý toluen! Jejda, nějak to zničilo podrážku, no my raději půjdeme...

6. SLOKA: *Byla tady taky ženská, nervy nesla v kyblíku a pořád jenom spala, ale sem tam začala řvát vodprejskni ty, jo, vodprejskni, ty, pytlíku.*

Hodte se do pohody, ať dětem nekazíte Vánoce. Nemusíte na nás hnedka křičet!

7. SLOKA: *Byl tu s náma taky farář, zamračený a pořád něco hledal, radost má na dosah ruky, ale on furt, ale on furt neví to.*

Dobry den, říká se, že jste bručoun...

8. SLOKA: *Byl tu s náma taky jeden, ten byl hrozně žíznivej a pořád jenom skuhral, že když nemá dva dny pivo, cítí pocit, jó, cítí pocit trýznivej.*

Pomůžeme vám, abyste neměl žízeň. Sundejte si boty a ponožky a strčte nohy do lavoru.

9. SLOKA: *Byl tu s náma taky fízl, třetí čaj a noviny a pořád jenom brblal a nadával na poměry, že prej chce bejt, jo, že prej chce bejt bez viny. A byl tu s náma taky mrzák, chybělo mu toho moc a pořád jenom mlčel, večer si přál, aby byla poslední už, jó, poslední už tahle noc.*

Komunismus? To jsme ještě nebrali...

V poslední scénce, spolu se závěrečnou slokou, děti pochopily, proč jejich rady či nabízená řešení nefungovaly:

Bylo tady lidí moře, jestli pak sis vůbec všim a tak už něco dělej, nestačí mít jenom pravdu, pravda není, jó, pravda není vůbec vším.

V dnešní až příliš uspěchané době si častokrát ani nevzpomeneme na to, že je potřeba se občas zastavit a nechat čas plynout. Nemáme čas na sebe, na své blízké natož na lidi, které vídáme zřídka. Když se pak konečně zastavíme, je najednou po svátcích a koloběh dní zase oblékne všední kabát. Nemáme čas, protože čas má nás. Nenechávejme se tedy hnát tikotem hodiněk, pečme o pár druhů cukroví méně. Naučme sebe i své děti ostatním naslouchat, snažit se je pochopit a otevřít jim svá srdce. Sdílená radost je dvojnásobná, sdílený smutek poloviční.

Vánoční hra v mnohém vybočovala ze standardů vánočních her. A to velmi dobře! Každý, kdo mohl zhlédnout Vánoční blues, jistě potvrdí, že jej hra donutila se zamyslet nad tím, jestli opravdu dělá vše, co může nikoli pro sbor jako celek, ale pro lidi v něm a v okolí nejen o Vánocích.

Katka W.

ROZHOVOR S PETREM VAĐUROU

Petr Vaďura byl v létě naším hostem na sborové dovolené. Jeho vystoupení i jeho osobnost mnoho lidí zaujaly, a tak jsem využil naše setkání v Tachově na Literárním čtvrtku a položil mu několik otázek.

■ *Působíte jako kazatel Evangelické církve metodistické v západočeském Tachově. Jak jste do Tachova vlastně dostal?*

Tachov je malé pohraniční město, které leží kousek od Německa. Kdysi zde končil svět – za městem byly nataženy ostnaté dráty železné opony a město podle toho vypadalo. Ulice byly pusté, tmavé, domy zanedbané. Původní německé obyvatelstvo bylo po roce 1945 vyhnáno a noví obyvatelé neměli k městu vztah. Žili zde vojáci, pohraničníci, zemědělci a pracovníci uranových dolů. Dnes je město mnohem hezčí, ale šrámy na duších jeho obyvatel zůstaly.

Do Tachova jsem odešel v roce 1997 jako misijní pracovník Křesťanských sborů. Přistěhovali jsme se sem s rodinou. Po příchodu jsme založili Centrum volného času, kde jsme pořádali výstavy, přednášky, veřejné čtení Bible, v létě tábory pro děti. V té době se však naplno rozvinula moje spolupráce s rozhlasem – nejprve to bylo Trans World Radio, posléze Český rozhlas. Měl jsem tedy hodně práce a o rozvoj společenství jsem se nemohl starat. A tak jsme se po několika letech s manželkou Evou i s ostatními věřícími rozhodli připojit ke sboru Evangelické církve metodistické.

■ *Metodistický sbor v Tachově není velký, ale má neuvěřitelně bohatou čin-*

nost. Můžete nám přiblížit svoji vizi?

Vytvořili jsme ji s kazatelem Milanem Mrázkem a dá se shrnout do slov: otevřenost světu a služba veřejnosti. Díky tomu se postupně rozvíjela služba v různých oblastech, kterou jsme však nechápali jako záminku pro misi a získávání členů, protože sama služba byla cílem. Vzniklo mateřské centrum, klub Royal Rangers, kde tráví volný čas děti, Fusion – mládežnický pěvecký rock-popový sbor, vyučovala se angličtina. V roce 2015 jsem se stal ve sboru kazatelem. Nemáme zde kostel, ale máme od města pronajaté první patro domu na náměstí. Pojmenovali jsme jej Sedmdesátka (od čísla popisného), aby název neprovozoval militantní ateisty. Naším cílem je získat důvěru lidí a přesvědčit občany města, že metodisté jim chtějí sloužit. Sbor se distancoval od koncepce MY – věřící, ONI – nevěřící. Celé město pokládá za prostor, kde se uskutečňuje Boží království. V Sedmdesátce se mají cítit dobře všichni, kdo do ní přicházejí. Ústřední místnost byla upravena a vybavena jako kavárna. Sbor zaměstnal Bulharku Aysun Kurt jako pracovníci kavárny a prostory Sedmdesátky jsou

denně otevřeny pro veřejnost. Aysun se věnuje svým krajanům, kteří v Tachově žijí, neboť sem přišli za prací. V prostorách Sedmdesátky byla zařízena dětská herna a klubovna pro mladé lidi. Nachází se zde prodejna a půjčovna knih a půjčovna audionahrávek. Každý čtvrtek pořádáme v Sedmdesátce literární večer, na jehož průběhu se podílejí lidé, kteří nepatří do církve. Čtou se zde ukázky z klasické literatury, poslouchá se hudba, jsou zváni hosté k přednáškám a diskusím. Týdně do Sedmdesátky přichází kolem 200 návštěvníků, kteří nejsou členy církve. V neděli se pak prostory kavárny mění na „kostel“, v němž probíhají bohoslužby.

Spolupracujeme také s místním hospicem, který založila členka sboru Iva Csanálosi. Sbor pomáhá se sháněním peněz (proběhl benefiční týden pro hospic, jehož součástí byly koncerty, přednášky, školení a filmový večer) nebo s propagací jeho služeb.

■ *Taková otevřenost není u křesťanských sborů běžná. Jak jste k ní dospěl?*

Kdysi jsem byl uzavřený fundamentalista a uznával jsem pouze přímou evangelizaci. Postupně jsem se však otevřel nejprve křesťanům z jiných církví a posléze lidem bez křesťanského zafixování. Nerezignoval jsem na misi, ale věřím, že Duch svatý sám se dotýká lidských srdcí, zatímco mým úkolem je s lidmi být a sloužit jim. Víra je pro mě vůbec zajímavé téma. Po svatbě jsme žili s manželkou více než deset let z víry, že se o nás jako o Boží služebníky náš Pán postará. Neměl jsem stálý

plat a žili jsme pouze z darů těch, kdo o naší práci věděli a chtěli ji podporovat. Máme čtyři děti, tak to mnohdy nebylo snadné. Ale fungovalo to. Dokonce se nám věřící složili na byt a od dárců jsme dostali i auto. Dnes už je to jiné, jsem řádně placený kazatel Evangelické církve metodistické.

■ *Pracujete hodně s mladými lidmi. Na co se i ve službě kazatele nejvíce zaměřujete?*

Mým cílem je především mladé lidi intelektuálně vyzbrojit a pomoci jim nacházet odpovědi na otázky, které předně klade současný svět. Tytéž cíle mám i jako kazatel a ve stejném duchu působím i jako redaktor metodistického časopisu Slovo a život. Ve své rozhlasové práci se snažím jednak popularizovat bibli (přepisy rozhovorů nad bibli jsem vydal i knižně – už vyšlo deset svazků těchto rozhovorů), ale především se snažím v pořadu Spirituála na stanici Vltava otevírat důležité témata, jako je demokracie, svoboda, mezilidské vztahy, politika, spiritualita apod. Zkuste si mě někdy v neděli v 8:30 nebo ve 23:30 poslechnout.

■ *Děkuji za rozhovor.*

Jiří Holý

A zatím co bratr Jiří ukládal zachycené odpovědi, bratr Petr vedl „rozhovor s neznámou“.

Článek přetiskujeme se svolením redakce metodistického časopisu Slovo a život.:

ROZHOVOR S NEZNÁMOU

Reportér: Dovolíte mi několik otázek, které se týkají vašeho setkání s Ježíšem?

Neznámá: Prosím.

■ *R: Jste cizinka, nepatříte k Judejcům. Co vás vedlo k tomu, že jste se snažila s Ježíšem setkat?*

N: Tragédie mé dcery. Byla posedlá, nemluvila a nemohli jsme ji nechat o samotě, protože si ubližovala. Zkoušela jsem všechno, léčitele i zaříkávače, ale nic nepomáhalo. Jednou jsem slyšela, že v Judeji působí jakýsi zázračný rabi, který uzdravuje a osvobozuje od démonů. Jenomže mě vůbec nenapadlo, že by se mohl objevit v našem kraji.

■ *Proč se vlastně u vás objevil?*

Nikdo neví. Není mi známo ani to, že by kromě mé dcery pomohl někomu dalšímu. Prostě záhada.

■ *Nebála jste se na něj obrátit?*

Bála. Však jsem byla celá roztrěsená. Židé se s pohany nestýkají, jsou na to moc pyšní, myslí si, že by s námi pošpinili. Jenže já jsem věděla, že Ježíše lidé v Galileji pokládají za Mesiáše, Davidova syna. A tak jsem si dodala odvalu a takto ho oslovila. Jenže jsem narazila jen na mlčení. Nevšiml si mě. Navíc to popudilo lidi, co byli s ním, kteří jej žádali, aby mě zahnal.

■ *To však neudělal.*

Ne. Ale řekl mi, že je poslán jen k zahynulým ovcím z domu izraelského. Bylo to hrozné, ale já jsem věděla, že tenhle člověk je anděl nebo Boží posel. A tak jsem to riskla a klaněla jsem se mu jako Bohu. A taky jsem ho oslovila: „Pane!“ Tak Judejci oslovují Boha. Prosila jsem ho o smilování a věřila jsem, že mě neodmítne.

■ *A neodmítl?*

Odmítl. A dost tvrdě. Prý není slušné vzít chléb dětem a hodit jej štěňatům. Tak i pro tebe jsem pohanský pes? pomyslela jsem si. A v duchu jsem se hrozně zlobila: Přece ten jeho Bůh nemůže být tak necitelný, aby pomáhal jen svým lidem! Bůh přeci nedělá lidi na Židy a pohany. A jestli tenhle je od Boha, musí mít v sobě kousek soucitu! A tak jsem to zkusila ještě jednou: „Ovšem, Pane, jenže i psi se živí z drobtů, které spadnou ze stolů jejich pánů.“ A čekala jsem, jestli bude tak tvrdý, že do toho pejska, co chce žrát drobečky pod stolem, kopne. A on nekopnul.

■ *A pomohl?*

Nejdřív se na mě jen podíval a usmál se. Jako by rozuměl tomu, na co jsem myslela. Pak se obrátil ke svým učedníkům a ukázal na mě. A zase se otočil ke mně a řekl, že mám velkou víru a že se mi podle té víry stane. A taky se stalo: nebyl to surovec, co zná jen ty své a ty druhé odmítá. Když jsem přišla domů, byla dcera uzdravená!

R: Chválil vaši víru. Čemu jste věřila?

N: Že Bůh neposuzuje lidi podle toho, jestli jsou toho náboženství nebo jiného, jestli jsou Židé nebo Syřané, jestli je to hloupá žena z přístavu nebo kněz z chrámu. Pokud je Bůh opravdu Bohem a pokud je spravedlivý a milosrdný, pak musí měřit všem stejně. A jestli tenhle Ježíš je poslaný od Boha, aby lidem pomáhal a uzdravoval je, pak mě nemůže odmítnout jen proto, že jsem z jeho pohledu pohanka. Musí ve mně vidět nejprve člověka. Jinak by to přeci bylo nelidské, ne? A Bůh nemůže být nelidský.

R: Děkuji vám za rozhovor.

NEJSLAVNĚJŠÍ NAROZENINY

v dějinách lidstva

aneb vánoční dorostová akce 15.–16. 12. 2017

Účast: 22 dětí 5–15 let, 6 vedoucích. Co že to bylo za akci? O jakých narozeninách je tu řeč? Proč vánoční akce? Tyto otázky si kladli nejspíš i naši dorostáci. Odpověď našli v této zašifrované zprávě (v každé větě je skryto právě jedno slovo mezi jednotlivými slovy ve větě):

JAK DOPADL VČEREJŠÍ ZÁPAS?
ZOBU DESÁTÉ ZRNÍČKO PŠENICE.
SMÍ TOMÁŠ SNÍST ČOKOLÁDU?
OSLA VULKÁNY NEZAJÍMAJÍ.
?
POKUD SE JEŽEK BOJÍ, NAJEŽÍ ŠÍJÍ.
!

Dorostáci se s touto šifrou poradili a následně si sháněli potraviny na přípravu narozeninové oslavy. Všechny dorty i chlebičky vypadaly krásně! Děti krájely, mazaly, strouhaly, škody na zdraví byly minimální. ☺

Duchovní program byl zaměřen vánočně – zopakovali jsme si vánoční příběh, jeho význam a přemýšleli jsme, kdo si letos Vánoce neužije tak, jako my. Děti své prosby za tyto lidi napsaly nebo nakreslily. Celý výtvar je k vidění v apsidě. ☺

Po konzumaci všech dobrot zalehly děti v Evenu do spacáků a u filmu spokojeně usnuly.

Další ráno akce plynule pokračovala generálkou Vánoční hry. Fotky z akce jsou opět k vidění na www.rajce.net Hledat „atb“ v uživatelích.

Děkujeme Pánu Bohu za krásný dorostový rok, pokroky všech dětí, jejich osobnostní i charakterový růst a hlavně za to, že jsme tyto krásné změny mohli u dětí sledovat. Děkujeme za podporu všech rodičů, sboru a za všechny modlitby!

Adéla Bedrníková

VYLOUČIT ZE SBORU?

Po revizi sborové kartotéky došlo branické staršovstvo k závěru, že je třeba **vyločit ze sboru čtyři členy**, se kterými měl náš sbor velmi tristní zkušenost. Jsou to *Každý, Někdo, Kdokoliv a Nikdo*.

Opakovaně se stávalo, že sbor byl postaven před nějaký zásadní problém. Každý si byl jist, že to *Někdo* udělá. Mohl to udělat *Kdokoliv*, ale *Nikdo* to neudělal. *Někdo* se rozzlobil, protože to přece byla práce pro *Každého*. Každý si myslel, že by to mohl udělat *Kdokoliv*, ale *Nikdo* si neuvědomil, že to *Každý* neudělá. Nakonec *Každý* obviňoval *Někoho*, že *Nikdo* neudělal to, co mohl udělat *Kdokoliv*.

Varujeme ostatní staršovstva, aby si na tyto výtečníky dávala pozor při posuzování žádostí o členství ve svých sborech.

JFP

IDOS V MOBILU JE SKVĚLÁ VĚC

29. října – to byl zajímavý den. (Zajímavý zde chápeme ve smyslu obvyklého eufemismu, který chápe slovo „zajímavý“ stylem: „neobvyklý v jakémkoli, klidně negativním, pojetí“.) Řeknu o něm pár slov.

28. října – ve sváteční den – jsem se svou ženou usínil v bytě své tchyně, abych ráno v neděli v nelidských osm hodin vstával ke snídani. Chvilí jsem štrachal v IDOSu a přemítal nad různými časy odjezdů, načež jsem se spokojeně usmál nad krásným dopravním spojením: „Jasně; v 8.36 ze Špitálky.“

Snídám, snídám a snídám dál. (U „mamky“ je vždycky něco na talíři.) V 8.40 se nic netuše zvedám a se loučím. Na zastávku dorážím přesně v 8.46 a při počítání předtuše kontroluju jízdní řád. Brzy trousím, jaký jsem to ale vůl, protože jsem si pochopitelně cifru náležející desetiminutám spletl o jednotku.

Neochotně čekám deset minut na příští autobus.

V autobuse se se samozřejmostí hlavního vedoucího letních táborů chápu mobilního telefonu a štrachání v IDOSu, hobby poslední doby, začíná nanovo. („Jak napravím to svoje zaváhání s autobusem ze Špitálky? Hele, tadyta dvojka z Hradčanské krásně navazuje!“)

Na Hradčanské skutečně krásně navazuje tramvaj dvojka, která mě případně může dovézt až do cíle na Přístavišti. Nastupuji do tramvaje a usedám. Po krátké chvíli se dostavuje vnitřní otázka: „Co dělat v tramvaji?“ Řekl jsem si, že mobilní data budu používat pouze na dvě věci: na levnější „smskování“ pomocí aplikace WhatsApp a na hledání dopravního spojení pomocí IDOSu. Se svou milou jsem se před půlhodinou loučil, a tak opět přichází na scénu IDOS. Tentokrát, krom 27 jiných informací, zjišťuji že v 9.12 pojedje sedmnáctka ze Staroměstské. (Dvojka na Staroměstské také staví.) Cesta dvojkou probíhá plynule, akorát na Malostranské řidič asi zjišťuje, že má předstih, a tak reaguji vystoupením z tramvaje a během přes Mánesův most sleduji zastihnutí odjezdu tramvaje ze Staroměstské (17ka v 9.12), protože „co kdyby tam ta dvojka zkejsla moc dlouho...“. Nebylo jisté, že dvojka na Staroměstské zastaví dříve než zmiňovaná sedmnáctka.

Na Staroměstskou dobíhám před svojí původní dvojkou, a když tam moje dvojka nakonec dorazí, tak ji nechám odjet, protože mi přece pojedje sedmnáctka, která je přímějším spojem na Přístaviště. Až po odjezdu mnohokrát zmíněné dvojky se rozhlédnu kolem sebe. Panel na zastávce hlásí odjezd sedmnáctky za 6 minut. („6 minut?! Tolik?! Dyť to má jet teď!!!“) Po chvíli mi však dochází můj omyl. V tramvaji provozovaným hledáním spojů v IDOSu jsem zaměnil odjezd dvojky za odjezd sedmnáctky; přes most jsem tedy běžel, abych stihl tramvaj, ze které jsem vystoupil.

(„Dneska už nebudu blbnout.“) Už pokorně čekám na sedmáctku, která mě dopraví na Přístaviště čtvrt hodiny po začátku bohoslužeb.

Vyslechnu si pěkné kázání, posléze si dám kafe v kavárně, ale tím můj den ani zdaleka nekončí.

Hned po pobytu v Bráníku totiž vyřáším na klíčovou zkoušku s pěveckým sborem Martinů Voices, jehož pozvání ke společné spolupráci si nesmírně vážím. Zkouška začala v jedenáct hodin a tzv. „psaná“ byla do patnácti hodin. Dlouhá zkouška.

Zkouška poklidně probíhá, zpěv o antracitových polích pokojně plní zkušebnu. Až nastane čas poslední pauzy v rámci zkoušky. Čas přibližně 14.10. Jenom tak, aby se neřeklo, se kouknu na IDOS, v kolik přesně mi jede ten vlak do Roudnice.

Ten vlak jsem si – a to jsem na sebe byl velmi hrdý – našel dokonce s týdením předstihem na IDOSu, když jsem někdy jel tramvají a neměl co dělat. Tehdy jsem zjistil, že jede v 15.30, tedy naprosto ideálně po skončení zkoušky. Do Roud-

nice jsem měl namířeno proto, že jsem sbormistrovi jiného sboru – ve kterém mimochodem zpívám již osm let – slíbil, že dorazím a zazpívám na koncertě, který se ten den v Roudnici pod taktovkou tohoto sbormistra konal. Svůj slib jsem mu dal velmi přesvědčivě. Řekl jsem: „V Roudnici budu v pět.“

Tedy, jenom tak, aby se neřeklo, jsem se koukl do IDOSu, abych zjistil, že vlak jedoucí v 15.30 neexistuje. Žádné takové spojení není.

Orosil jsem se a ve stejnou chvíli zazněl hlas svolávající k pokračování zkoušky Martinů Voices.

Běru telefon a začnu IDOSovat. Zjistím, že jediné možné spojení je vlak ve 14.45 z Hlavního. No jo, ale zkouška s prestižním tělesem končí až v 15.00. Snad skončí dřív. (To se ve sborech někdy opravdu stává, že zkouška ačkoli byla vy-psána jako 4hodinová, skončí třeba po půli třetí hodiny.)

Neděje se. Je 14.35 a zkouška ani zdaleka nekončí. Bublá ve mně sopka; vzpomínka na Sofiiu volbu; dilema jako z partesu.

Na jedné straně. Když na zkoušce Martinů Voices setrvám až do psaných patnácti hodin, tak nestihnu vlak. Když nestihnu vlak, nestihnu koncert v Roudnici. Zklamám tak sbormistra, kterému jsem dal svůj slib, že určitě dorazím. Zklamám tak sbormistra, který ze mě vychoval sboristu, který si snadno poradí i se záludnou melodií soudobého skladatele. Zklamám tak sbormistra, který s pochopením toleruje moje vedlejší pěvecké aktivity, které se dějí na úkor jeho sboru; sbormistra, který na oplátku žádá pouze účast na koncertech jeho sboru. („Na zkoušky třeba moc nechod, ale ty koncerty, na nich se prosím tě vyskytují.“). Když na roudnický koncert nedorazím, zklamám tak sbormistra, díky němuž mám na to zpívat s Martinů Voices, ale zklamám tak i sám sebe, protože dobře vím, že lepší je neslibovat, než sliby neplnit.

Na druhé straně: Když teď odejdu ze zkoušky Martinů Voices, tak se asi navždy zapíšu do paměti L. Vasilka, sbormistra Martinů Voices, protože jsem se s ním předem na ničem nedomluvil a velmi nestandardně přeruším zkoušku s žádostí, na kterou nemám právo, protože jsem podepsal smlouvu. Budu před zraky a sluchy sboristů M. V. žádat sbormistra o laskavost. Budu žádat sbormistra, který je zároveň vedoucím Pražského filharmonického sboru (Pražský filharmonický sbor je moje vysněná štace). Čím lépe se zapíšu u L. Vasilka, tím větší šanci budu v budoucnu mít u konkurzu do PFS. Když teď odejdu ze zkoušky M. V., dost možná tím naštvu přítomné sboristy, kteří poctivě odseděli a odpovídali celou zkoušku, protože ví, že projekt je velmi, velmi slušně placený, tak si nechtějí vyskakovat s nějakými osobními žádostmi o laskavost.

Na jedné straně nesplněný slib, na druhé straně pošramocená osobní reputace.

Ve 14.41 se zvedám ze svého místa a přiskakuji k L. Vasilkovi: „Pane sbormistře, já bych potřeboval jít.“ Pobaveně překvapen se usměje a řekne: „Tak běžte.“

Inu, běžím. Čtyři minuty do odjezdu vlaku. Běžím ze Senovážného náměstí na Hlavní nádraží, kde zjišťuji, že vlak jede z nástupiště 7S. Dvojznak „7S“ opravdu nepotěšil. (Pro představu, průměrnou chůzí dospělého muže by překonání této vzdálenosti trvalo přibližně jedenáct minut.)

S pomocí Boží vlak stíhám a ještě dvacet minut po usednutí tělo vstřebává následky kvaltu. Ve vlaku následně porušuji svou zásadu o mobilních datech (zá- sada: mobilní data pouze na WhatsApp a IDOS) a – abych minimalizoval ztráty – píšu omluvný mail všem členům M. V. a také omluvné smsky L. Vasilkovi a ma- nažerce M. V.

Ze všech stran jsem následně ujišťován, že se přece nic nestalo, že jsem se vůbec nemusel omlouvat, že je to milé, že se tak pěkně omlouvám atd., a také L. Vasilek mě ujistí nejdřív písemně a poté i osobně ústně, že to dál nemusím řešit.

Když je dávno po tomto hektickém dni, tak si uvědomím, že jsem si reputaci možná spíše vylepšil než pošramotil, když si tak člověk přečte všechny ty vřelé re- akce na můj mail. Odezva na mou omluvu navíc byla natolik pozitivní, že mi dala potvrzení, že je lépe stát na straně ježíšovských ideálů než se zajímat o vlastní prospěch. Velmi volná parafráze známého verše „Hledejte nejprve...“ Odzpíval jsem slíbenou Roudnici a nepošramocená reputace mi byla přidána.

Jarda to nedávno říkal v kázání: „Když víme, že je něco správné, tak to také číňme.“ Víme, že sliby se mají plnit. Tak je plňme. A dávejme přitom pozor, jestli nás IDOS neklame.

Dáňa Pinc

SPREJEŘI

Je to k vzteku. Hodinu umýváte dveře, pak přijde sprejer a během několika sekund je počmárá. Čím víc lidí „obdivuje“ jeho dílo, tím větší radost z toho má. My se rozčilujeme, diskutujeme, odsuzujeme.

Naštěstí se najde i muž (žena) činu, nepřemýšlí zda je nebo není v kartotéce, vzpo- mene čím čistívala skvrny babička, přinese hadr, líh a popel ze dřeva - a čmára- nici odstraní. Děkujeme Alence Heřmanové a Honzovi Lukášovi

KRISTOVA CÍRKEV JE...

Můžeme se považovat za Kristovu církev?

Církev, která zve. Církev otevřených dveří. Hřejivá, mateřská církev. Církev porozumění a soucitu, přemýšlení a radosti. Církev, která se směje s lidmi a která s nimi pláče. Církev, které není nic cizí a která neodsuzuje. Lidská církev, církev pro nás. Církev, která čeká na svoje děti jako matka. Církev, která hledá své děti. Církev, která se zajímá o lidi tam, kde jsou: v práci a při hře, v továrně a na fotbalovém hřišti. mezi čtyřmi stěnami vlastního domu. Církev slavnostních dní a církev každodenních starostí. Církev, která nevyjednává a nesjednává, nestanoví podmínky a nevyžaduje výkon. Církev, která nepolitizuje. Církev, která nemoralizuje. Církev, která nevyžaduje ani nevystavuje osvědčení o dobrém chování. Církev malých, chudobných a neúspěšných, unavených a přetížených, ztroskotávajících a ztroskotaných v životě, v povolání, v manželství. Církev těch, kteří stojí ve stínu, plačících a zarmoucených. Církev hodných, ale i nehodných, svatých, ale i hříšníků. Církev – ne zbožných slov, ale tichých skutků pomoci. Církev lidu.

Kardinál Franz König (1905–2004) ve své závěrečné řeči na konci Druhého vatikánského koncilu 8. prosince 1965.

POZVÁNKY

- 10. 1. st. – 19.00 koncert - R. Měřinský
- 14. 1. ne. – 11.00 BRANIXOBĚ – přihlásit se může každý
- 16. 1. út. – 18.00 Podvečer modliteb za životní prostředí a náš vztah k němu – Přízemí kláštera Emauzy, Vyšehradská 49, bude povídat br. farář J. F. Pechar.
- 17. 1. st. – 14.00 výstava obrazů Jiřiny Adamcové – Domov pro seniory Chodov, Donovalská 31
- 21. 1. ne. – 11.00 výstava obrazů Jiřiny Adamcové – Evangelický kostel u Chodovské Tvrze, Donovalská 53
- 14. 2. st. – 19:00 koncert – R.Měřinský + J.Kulhan

KONTAKTNÍ INFORMACE

ÚŘEDNÍ HODINY FARÁŘE JAROSLAVA F. PECHARA

úterý 14.00–17.00, jinak po předchozí domluvě

SBOR ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ

Modřanská 1821/118, 147 00 Praha 4-Braník

Telefon: 244 461 037

E-mail: branik@evangnet.cz

ČÍSLO ÚČTU: 135027438/0300

Variabilní symboly:

111 křesťanská služba

222 salár

333 dar

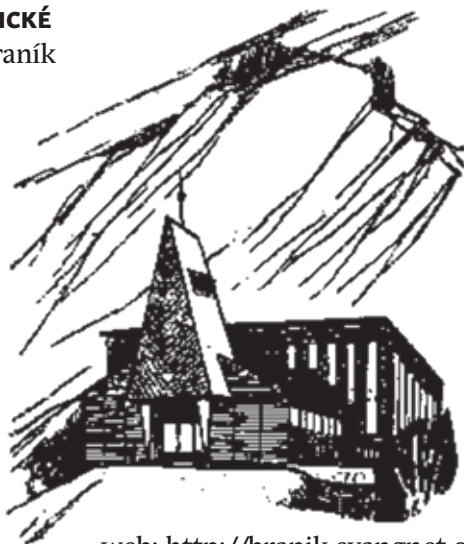
444 Jeronýmova jednota

555 nepálský student

888 přístavba

PRAVIDELNÝ SBOROVÝ PROGRAM

na 2. straně časopisu

web: <http://branik.evangnet.cz>

BRÁNA

měsíčník pro členy a příznivce sboru ČCE Praha-Braník

XXIV. ročník, číslo 1/leden 2018

Vychází každou 1. neděli v měsíci

Redakce: Růžena Černá, Jarka Pecharová

Redakční rada: Jiří Holý, Jaroslav F. Pechar, Aleš Drápal

Sazba: Miloš F. Pechar, kesolim@seznam.cz

Archiv časopisu: <http://branik.evangnet.cz/brana.php>

Redakční uzávěrka časopisu je vždy 2. neděli v měsíci,
příspěvky předávejte redakční radě nebo e-mailem: mscerny@volny.cz.

Autorům děkujeme za články i fotografie.

VANOČKOVÉ PROSBY

